

GERARD KESSELS INTERVIEW

De meest geliefde columnist van De Limburger stopt ermee, noodgedwongen: ‘Je kunt jezelf niet helemaal meer vertrouwen’

Bron: dagblad De Limburger (online) van 22-03-2026 door Vikkie Bartholomeus en Jimmy Leenders

Gerard Kessels stopt als columnist van De Limburger: „Ik vind het een ongelooflijke vrijheid dat je een beetje kunt roepen wat je wil, twee keer in de week.” © Jeroen Kuit

Het is tijd. Voor Gerard Kessels (79) is het moment gekomen om te stoppen als columnist. Na meer dan 55 jaar verbreekt hij zijn band met De Limburger, een beslissing afgedwongen door ouderdom. „Het is slikken, maar het is niet anders. We gaan moedig voorwaarts.”

Zijn laatste column nadert, maar het mysterie van de lezer heeft hij nog altijd niet weten te kraken. Zijn publiek is trouw en warmhartig, maar totaal onpeilbaar. „Het fascineert me. Soms schrijf ik een stukje waar ik zelf in hoge mate tevreden over ben, maar hoor ik niets. Ik kan daar totaal geen greep op krijgen, hoe dat leeft. Laatst schreef ik over die schaatsster met rood haar die een gouden medaille had gewonnen, hoe ze daar vroeger op school net als ik mee gepest was – rood haar schept een band. Ik kreeg een stortvloed aan reacties! Wat tilt een stukje er bovenuit? Dat vind ik echt lastig.”

‘Stukjes’ noemt hij zijn columns. Ze vormen al jaren een houvast voor veel lezers. Een lichtpunt of moment van mijmering in nog geen driehonderd woorden. Inspiratie heeft hij genoeg. „Dat is niet verminderd. Ik vind het een ongelooflijke vrijheid dat je

een beetje kunt roepen wat je wil, twee keer in de week. Dat heb ik altijd als een soort voorrecht beschouwd. Dat je meteen je waffel kunt opentrekken.”

© Jeroen Kuit

Gerard Kessels (79) ontvangt in een zonnig appartement in Nederweert waar hij woont met zijn vrouw Christine. Wie in de fauteuil voor de schuifpui ploft kan uren turen naar de Zuid-Willemsvaart. Vlaai en cake worden royaal geserveerd. De boekenkast onthult sporen van zijn correspondentschap in Italië; van *Culinaria Italia* tot een dikke pil over de pausen. Hij trekt er een exemplaar van *De Godfried* uit, een tijdschrift gewijd aan zijn grote voorbeeld Godfried Bomans. „Hij heeft een fantastische stijl van schrijven, een van de meest gelezen auteurs. Hij heeft onsterfelijke namen verzonnen als Pa Pinkelman en Tante Pollewop. Maar hij heeft nooit een serieuze prijs gekregen. Hij telde niet echt mee met de grote drie: Hermans, Reve en Mulisch. Want ja, schrijvers moeten allemaal zeer zwaarwichtige stukken schrijven, lijden aan de wereld.”

Zijn 'stukjes' worden juist geroemd om hun herkenbaarheid. „Dat vind ik een geweldig compliment. De krant staat ook zo vol met ingewikkelde, moeilijke, nauwelijks oplosbare dingen. Ik zeg altijd: hoe vlotter iets leest, met des te meer moeite het geschreven is. Licht schrijven over zware dingen, dat is altijd mijn uitgangspunt geweest. Naar die prachtige uitspraak van de Oostenrijkse schrijver Alfred Polgar: 'de situatie is hopeloos, maar niet ernstig'.”

Klantenservice

Veel van zijn lezers voelen zich verwant aan zijn 'stukjes'. „Ik reageer ook persoonlijk op elke reactie. Ik schrijf iedereen terug. Binnen 24 uur. Kijk, het is voor mensen al

een hele stap om naar de krant te schrijven. De *gezet*, dat is toch een beetje een anonieme organisatie. Al is het maar uit het oogpunt van klantenservice, ik vind dat ik dat verplicht ben. Elke lezer is belangrijk." Boze reacties krijgt hij zelden. „Mijn stukjes zijn toch allemaal een beetje mild, wat ironisch. Verbetenheid en woede, vind ik, daar kom je niet ver mee. Ook niet in columns, dat slaat een beetje dood. Ik gebruik vrijwel geen uitroeptekens in mijn stukken. Ik zet wel heel veel vraagtekens. Wie het weet mag het zeggen.”

Gerard Kessels belandde in de journalistiek na een mislukte poging om na het gymnasium bibliothecaris te worden. Als boekenwurm leek het hem wel interessant, zijn zus ging hem voor. Maar hij was er snel uitgekeken. „Moest ik bij de provinciale bibliotheekcentrale veertig delen van *Arendsoog en Witte Veder* kaften voor al die biebs in de provincie. En ik ben toch al zo onhandig. Ik vond het benauwend, te weinig reuring.”

Terwijl het juist een roerige tijd was, de jaren zestig. Hij was meer op zijn plek bij de School voor Journalistiek in Utrecht. Zijn eerste grote journalistieke klus had hij in 1969, toen het hem als student lukte om John Lennon en Yoko Ono te interviewen. Tijdens hun *Bed-In* in het Hilton in Amsterdam bleven ze een week tussen de lakens liggen voor de vrede. De interviewsessies waren eigenlijk al voorbij, maar Gerard bleef uren en uren in de hotellobby wachten tot de impresario van platenmaatschappij Apple hem toch toeliet.

Bob Dylan

„Yoko Ono zei helemaal niets. Die was volledig in beslag genomen, had een mysterieuze blik. Maar John Lennon bleek net als ik een totale Dylan-gek te zijn.” Er ontspon zich een levendig gesprek over de songteksten van Dylan. En voordat Gerard het wist, stond hij weer buiten. Met wat eigenlijk? Quotes over hun gezamenlijke muzikheld? „Dat was een grote stommitieit van mij. Ik dacht: wat ben je toch een klungel man. Ik ben bij de allerbelangrijkste Beatle en dan zit ik alleen over Bob Dylan te praten. Als hobbyist was het een leuk gesprek, maar niet als professioneel journalist. Dat heb ik daarna altijd onthouden, je moet de rode draad niet uit het oog verliezen.”

© Jeroen Kuit

Hij wist het interview met enige moeite toch te slijten aan de Maas- en Roerbode, een van de voorlopers van De Limburger waar hij vanaf 1971 voor zou gaan schrijven. Eerst liep hij nog stage bij de Haagsche Post, tussen journalistieke grootheden als Ischa Meijer, Arend Jan Heerma van Voss, Cherry Duyns, John Jansen van Galen. „Dat liep daar allemaal rond. Die redactievergaderingen, dat sprankelde alle kanten op. Goed meeluisteren, daar stak je echt wat van op.” Eigenlijk namen ze geen stagiairs aan, maar na wat aandringen mocht Gerard Kessels toch op basis van ‘no cure no pay’ artikelen leveren.

„Ik voel me gezegend door de journalistiek. Ik heb veel dingen mogen doen en veel dingen kunnen zien.” In 1981 werd hij benoemd tot correspondent Duitsland met standplaats Bonn. „Ik stond meteen in vuur en vlam toen ik werd genoemd voor die vacature. Ik zag dat wel zitten, maar Christine niet zo. We hadden net twee kleine kinderen van 1 en 2 jaar oud, Koen en Maartje. We hadden net een nieuw huis gekocht. Christine is close met haar familie, met het dorp. Maar ze heeft het ontzettend goed en loyaal gedaan. Zonder haar had ik het niet kunnen doen, want er is vreselijk veel op haar afgekomen. In het buitenland met de kinderen naar school, een bestaan opbouwen, je inwerken. En toen we eenmaal een beetje gesetteld waren, konden we weer vertrekken.”

Rome lonkte. Een droombaan. Maar ook een hele lastige standplaats voor een correspondent van de Geassocieerde Pers Diensten (GPD). Niet alleen de Limburgse kranten en hun katholieke achterland bedienen, maar ook de protestante kranten uit het noorden van het land. „Die keken natuurlijk heel anders naar berichtgeving over het Vaticaan dan die roomse kranten uit het Zuiden. Je moest elk van die kranten op

tijd een kluif toegevoien. Ze moesten een kandidaat hebben waar iedereen zich in kon vinden en ik paste in het profiel.”

Rome maakte meteen diepe indruk. „Dat was geweldig. Ik was op het gymnasium al gegrepen door de klassieke oudheid, door de geschiedenis, archeologie. Het was een hele rijke tijd. Ik vind de taal zo mooi; nog steeds probeer ik elke dag een half uur Italiaans te lezen. Ik heb van die dikke dictionaires Italiaans-Nederlands en Nederlands-Italiaans. Maar wat doe je ermee hè? De planken van de boekenkast zakken er haast van door. Maar ja, goed kunnen schelden in het Italiaans, dat is toch wel fijn.”

Het gezin Kessels genoot van het leven in Italië. Al was het soms even wennen aan de omgangsvormen. De bagage vanuit Bonn bleef steken bij de douane. En telkens als Gerard Kessels ging informeren, bleven de koffers buiten het zicht. „Elke keer vroeg die douanier mijn paspoort. En pas na drie, vier keer viel bij mij het muntje. Ik moest een flinke lap lires in mijn paspoort leggen. Toen lukte het.”

Spiritualiteit

Vanuit hun woning konden ze net het koepeltje van de Sint-Pieter zien op de andere oever van de Tiber. Zijn jongste zoon Pieter werd er naar vernoemd. „Het is zo’n fascinerende wereld met al die kardinalen en gebruiken. Ik merk zelf wel dat ik met de jaren iets geloviger word. Door Rome ben ik gevoeliger geworden voor spiritualiteit.”

Gerard haalt zijn telefoon uit zijn zak en laat een foto van zijn oudste zoon Koen zien. Genomen in San Siro. Daar had hij als correspondent een interview met het Nederlandse supertrio: Gullit, Van Basten en Rijkaard. Zoontje Koen mocht met die laatste op de foto. „Zijn klasgenootjes hadden hem de opdracht meegegeven voor iedereen handtekeningen te vragen. Het was in de jaren van Berlusconi. Toch een soort Trump avant la lettre. Al had die wel nog iets van fatsoen, al vonden we dat toen nauwelijks. Hij was gehaaid en slim, maar voor hem golden wel nog regels. Hij heeft dat AC Milan er als mediaondernemer toen helemaal bovenop geholpen.”

Het mooie van het correspondentschap was de variatie: van sport tot politiek tot de Italiaanse keuken. De vasthoudendheid die hij bij het interview met John Lennon leerde, leverde hem in Italië een interview met de later vermoorde rechter Giovanni Falcone op. Het interviewverzoek was al een jaar oud, steeds herinnerde hij er vriendelijk aan. Een onhaalbare zaak, leek het. „Toch maar door blijven gaan. En op een gegeven moment lukken dingen dan toch.”

Toen hij onverwacht bericht kreeg dat hij zich de volgende ochtend in Palermo mocht melden, sloeg de paniek toe. Hoe kon hij daar zo rap komen? Maar de Italiaanse mores hebben zo hun voordelen, blijkt dan. „Een vriendin werkte bij vliegmaatschappij Alitalia. Zij zei: *non ti preoccupare, ci penso io*: geen zorgen, ik regel het wel. Tien minuten later belde ze terug: je hebt een vlucht. Ik vroeg hoe ze dat in hemelsnaam gedaan had. Bleek dat ze gewoon iemand van de passagierslijst had genomen en diegene had medegedeeld dat er een dubbele boeking was. Sorry, excuus! Dat was heel gewoon. Als ik jou heel goed ken en jij doet iets voor mij wat net buiten je boekje gaat, dan nemen ze dat *auf die leichte Schulter*. Jij helpt mij de volgende keer. Ik weet niet of dat nu nog zo gaat hoor, het zal vast wat zakelijker zijn. Maar destijds keek niemand er van op.”

Knopen doorhakken

Hij heeft Rome mee teruggenomen naar Nederland. Heeft er nog steeds vrienden wonen. „Bij Bonn heb ik die band nooit zo gevoeld.” Terug bij De Limburger werd hij adjunct-hoofdredacteur. „Ik ben nooit zo’n echt door God gegeven leider geweest. Ik heb mezelf altijd gezien als meewerkend voorman. Dat je mensen misschien kunt inspireren, samen op leuke ideeën broeden. Ik ben niet de grote ‘knopen doorhakker’. Het gaat er vaak ook meer om om knopen uit elkaar te halen.”

Hij maakte de periode mee dat het old boys netwerk van Limburgse bestuurders, aannemers en wegenbouwers door de krant werd aangepakt. De Vriendenrepubliek. „Dat ging toen hard tegen hard. Dan moet je natuurlijk honderd procent voor je redactie blijven staan. Dat was een heel pittige fase.”

Het was wennen na het vrijgevochten correspondentenbestaan. Maar verder gaan als freelancer was geen optie. „Dat voelde als het doorsnijden van de band met het vaderland. Ik heb altijd heel sterk die verbinding met de krant gevoeld. Ik ben nog van de generatie die meent dat de krant een roeping heeft, een bestemming. Dat tilt de krant echt uit boven alle andere media. Mensen het gevoel geven dat je ergens voor staat en dat ze zich daar ook een beetje in herkennen.”

Lezers van De Limburger kunnen op een speciale pagina een persoonlijk berichtje achterlaten voor Gerard Kessels. Een bedankje, een herinnering, een anekdote, een wens of wat u ook maar kwijt wilt aan hem: delimburger.nl/gerardkessels

Ook verschijnt er ter gelegenheid van zijn afscheid nog een nieuwe bundel met zijn beste columns, Het Beste van Gerard Kessels. Dat boek is nu alvast te bestellen in onze webshop: delimburger.nl/bundel-gerard